

JOYCE DEEKS BIBELNOTER - JOBS BOG

496 Jobs Bog 1

Lagde du mærke til min tjener Job?

Herren gør Satan opmærksom på Job. Han omtaler hans retfærdighed og gudsfrygt, så Satan kommer i forsvarsstilling. Jobs liv bringer Herren ære og vækker derfor Satans bitreste had, men indtil nu har han ikke kunnet skade ham, fordi Herren har beskyttet ham. Så snart han får lov til det, lader Satan ulykkerne vælte ind over Job; han udnytter tilladelsen til det yderste. Men hans påstand om, at Job ville forbande Herren under sådanne trængsler, viser sig at være forkert; Satan bliver gjort til skamme. Gud har vundet den første runde! Hans tjener priser ham midt i alt det uforståelige. Hvilken hjælp, om Job kunne have set bag kulisserne - men det får vi lov til!

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 1:6-7.

497 Jobs Bog 2

Han holder stadig fast ved sin retsindighed

Igen gør Herren Satan opmærksom på Job, for Job har bestået prøven og derved givet Herren ære midt i sine trængsler. Satan accepterer ikke sit nederlag. Han får lov til at gå endnu længere med Job, og igen er han så ondskabsfuld som mulig - Satan kender ikke til barmhjertighed. Det er for meget for Jobs hustru, men Job står fast og erklærer hendes forslag om at forbande Gud for dårskab. Han er villig til at tage imod det onde fra Gud så vel som det gode. Er vi det? Eller er det et stort problem for os, hvis der sker noget ondt og svært? Det er vigtigt at bevare tilliden til Guds kærlighed, som han har bevist på Jesu kors, midt i det uforståelige.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 4:12-13

498 Jobs Bog 3

Hvorfor giver Gud lys til de elendige?

Job er ikke som stoikere, der bider tænderne sammen og nægter at være påvirket af lidelsen. Han lider forfærdeligt. Han synes, det havde været bedre, om han aldrig var blevet født. Hans nuværende lidelser er så store, at han hverken kan se tilbage med glæde på de gode dage, han har oplevet, eller se frem med håb på bedre tider. Alt er mørkt. Han forbander sin fødselsdag, men ikke Gud. Han forstår ikke, at Gud ikke lader ham dø, for han synes, det var at foretrække. Han er i sandhed "spærret inde" (23), men uden Jobs vidende er det Guds godhed, der gør det. Gud våger over ham. Han tjener Gud som aldrig før, blot ved at holde fast ved troen på ham midt i mørket - og Satan beskæmmes.

HUSKEVERS: Filiperbrevet 1:29

499 Jobs Bog 4

Hvem er gået uskyldig til grunde?

Elifaz' "trøst" består i at få Job til at indse, at hans trængsler er selvforskyldte. Han formaner ham til ikke at lade som om han er gudfrygtig og retsindig (sml. Guds bedømmelse af ham, 1:8). Det kan han ikke være, fordi de uskyldige og retsindige lider ikke. Det er Elifaz' dogme, og han må få Jobs erfaring til at passe dertil, selv om han indtil nu sikkert har regnet med, at hans ven var gudfrygtig. I øvrigt er ingen skyldfri for Gud, siger han; det er også sandt, men Elifaz leverer denne kendsgerning, ikke som en ydmyg medskyldig, men som en, der har modtaget en sensationel åbenbaring. Den eneste virkelig uskyldige blev dømt til døden - og det var for alle de skyldiges skyld (Esa. 53:9)!

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 3:18.

500 Jobs Bog 5

Ringagt ikke den Almægtiges opdragelse!

Elifaz fortsætter med at "slå" Job med sine betragtninger - der tydeligt er møntet på ham - om visse menneskers ulykker. Han erklærer, at han ville søge Gud, som gør "store ting", der overgår menneskers forstand, og utallige undere, hvis han var i vanskeligheder - som om Job ikke gør det! "Lykkelig det menneske, Gud irettesætter", er lidt for let sagt af den, der bare er tilskuer til lidelsen. Men selv om Elifaz' formaninger har pint Job, fordi hans ven går ud fra, at hans lidelser er bevis på hans synd, er der dog en del sandhed i dem. Tager vi dem til os selv i stedet for at slå andre med dem, kan de være nok så lærerige.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 12:5-6.

501 Jobs Bog 6

Dog har mine brødre svigtet som en bæk

Job føler, at hans venner slet ikke forstår dybden af hans kvaler, der er årsag til hans bitre ord, så han ønsker at dø, ellers kunne de ikke udtale sig så letkøbt og hjerteløst. De har svigtet ham, for de gør hans lidelser endnu værre, og han har et alvorligt ord til dem: nægter de ham (deres "næste") godhed, viser de manglende gudsfrygt (14)! Han forlanger ikke, at de skal redde ham ud af hans trængsler, eller bidrage med økonomisk hjælp, men blot at de vil vise ham forståelse og sympati. Han appellerer til deres kendskab til ham, når han fortsat bedyrer sin uskyld (28-30). Lad os være varsomme med "letkøbt" trøst - at græde med den grædende, som Jobs venner skulle have gjort, er undertiden den mest kærkomne hjælp.

HUSKEVERS: Romerbrevet 12:15

502 Jobs Bog 7

Hvis jeg har syndet, hvad kan det så gøre dig?

Job ser Gud bag sine lidelser, men han tumler med problemet om, hvordan Gud den Almægtige overhovedet kan have så megen interesse i ham, at han holder ham i live i stedet for at lade ham dø. Job vil hellere dø og slippe for at lide længere, men at tage sagen i egen hånd er fjernt fra hans tankegang. Hvorfor tager Gud notits af et menneske, så han straffer ham, når han synder - er han ikke så ubetydelig, at Gud lige så godt kunne lade ham være? Job kom til at forstå lidt mere af Guds engagement med sin skabning (kap. 38-41), men vi kan ikke være uvidende derom. Det er en vidunderlig kendsgerning, at Gud elsker os hver især, og derfor kommer vi ham ved. Menneskers synd bedrøver ham (Første Mos. 6:6).

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 3:16.

503 Jobs Bog 8

Gud vil aldrig forkaste en retsindig

Bildad gør samme fejl som Elifaz, når han opfordrer Job til at bede Gud om nåde, for så vil alt blive godt. Jobs sønner har lidt for deres synd, påstår han (4) - hvor må den beskyldning have såret hans faderhjerter, og vi ved fra kap. 1:5, hvordan Job har gjort alt for deres åndelige vel. Enhver, der glemmer Gud, er som nilgræsset, der spirer en kort tid, men så dør hen. Disse betragtninger om den vanhelliges kortvarige lykke er tydeligt møntet på Job. Bildad slår sine ideer fast ved at henvise til tidligere slægters erfaring; den giver vægt til hans påstand om, at det altid går de uskyldige godt. Det er selvfølgelig sandt i sidste instans, men ikke på denne jord, før Gud har fjernet syndefaldets følger i deres helhed.

HUSKEVERS: Salme 34:20.

504 Jobs Bog 9

Hvem kan sige til ham: "Hvad er det, du gør?"

Job føler det umulige i at kunne retfærdiggøre sig for den Almægtige Gud, selv om han skulle have ret. Han erkender Guds almagt, at ingen kan hindre ham i hans handlinger eller kræve ham til regnskab. Guds almagt gør ham hjælpeløs, så han ikke kan fremlægge sin sag for ham. Jobs længsel efter en "voldgiftsmand", der kunne mægle mellem Gud og ham og således skabe kontakt mellem dem, er vidunderligt opfyldt i Jesus Kristus. Ja, han er mere end en voldgiftsmand, han er mellemmanden, der ved sin egen indsats har forenet os med Gud (Første Tim. 2:5-6). Vi trænger til mere af Jobs forståelse for den uovervindelige afstand mellem Gud og os for rigtigt at sætte pris på Jesus.

HUSKEVERS: Esajas 14:27.

505 Jobs bog 10

Dine hænder dannede og skabte mig

Midt i sin fortvivlelse holder Job fast ved troen på Gud, som har skabt ham. Han er ikke prisgivet til fældighedernes spil. Bag alt, hvad der sker, er Gud. Job forstår ikke hans handlemåde og grubler over, hvorfor han, som skabte ham, nu ødelægger ham. Det er som om Gud har våget over ham for at finde en grund til at gøre ham ondt. Det er ud fra sin bitreste nød, Job råber til Gud, og han har ikke den fulde åbenbaring af Guds kærlighed og det evige liv, som vi har. Men hans tro på Gud som Skaber og derfor med retten til at disponere over hans skabning står fast. Vi kan måske lære af ham på dette punkt.

HUSKEVERS: Romerbrevet 9:20.

506 Jobs bog 11

Gud kan lade din skyld være glemt

Zofar har den samme indstilling som sine venner: Jobs lidelser skyldes hans synd. Den medynk, som han viste Job sammen med de andre de første syv dage (2:13), synes helt borte. Jobs påstand, at han lider uskyldigt, har opbragt ham, og han fordømmer hans fortvivlede råb til Gud som ordgyderi. Langt fra at lide uskyldigt, lider han mindre, end hans synd fortjener; (v.6 gl.o.: *Gud har glemt dig en del af din skyld*). Det er en ubeviselig påstand grebet i luften. (Lad os vogte os for lignende anklager mod andre). Men lad os anvende Zofars anklage i den rette sammenhæng: Gud har ikke blot glemt en del af vor skyld, ellers var vi fortabt, men fjernet det hele! Han handler ikke med os, som vi fortjener, men i nåde.

HUSKEVERS: Salme 103:10-12

507 Jobs Bog 12:1 - 13:12

Men jeg vil tale til den Almægtige

Job står ikke tilbage for sine venner i visdom. De fortæller ham intet nyt, når de taler om Guds almagt; enhver skabning ved, at Gud har skabt den. Alle er i hans hånd og underlagt hans vilje. Men udover deres generelle betragtninger om Guds storhed, er han uenig med dem. Det er netop de retfærdige, der lider, mens det går de gudløse godt (5-6)! Derfor ønsker Job så inderligt at få Gud i tale. Vennerne forsvarer Gud ved at lukke øjnene for kendsgerningerne, men Gud vil gå i rette med dem engang. Job kan ikke tilfredsstilles så nemt, fordi han lider selv og ved, at det ikke skyldes skjult synd. Bare hans venner ville tie stille! Han henvender sig til den Almægtige og ikke til dem - kun den Almægtige kan tilfredsstille ham.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 2:22-23

508 Jobs Bog 13:13 - 14:22

Gid du ville skjule mig, til din vrede har lagt sig

Jobs fortvivelse gør ham dristig, og han ønsker at gå i rette med Gud. Han er sikker på, han fik ret, bare han kunne stævnes for ham. Jobs omtale af sin synd (14:16-17) viser, at han ikke føler sig syndfri. Hans gentagne krav på at være uskyldig skal ikke opfattes i absolut forstand. Han funderer over menneskelivets korthed og uro og ser på døden som et endegyldigt punktum - ellers kunne han ønske døden, indtil Guds vrede var overstået, og han kunne vågne op igen til en bedre tilværelse. Evangeliets glade budskab er, at Guds vrede er faldet på Jesus Kristus i stedet for på os; er vi skjult i ham, er vreden forbi, og nåden hersker i opstandelseslivet.

HUSKEVERS: Salme 57:2

509 Jobs Bog 15

Hvad ved du, som vi ikke ved?

Elifaz, fornærmet over Jobs forkastelse af hans råd, begynder sin anden tale med hårde ord; forarget over Jobs stærke appel til Gud, beskylder han ham rent ud for manglende gudsfrygt, løgnagtighed og hovmod. Han holder fast ved, hvad han sagde i sin første tale, at ingen er retfærdig (14-16 er næsten en gentagelse af 4:17-19). Det er også sandt, bare irrelevant, hvad Jobs lidelser angår. Han fortsætter med eksempler på de ulykker, der rammer den uretfærdige og den, der byder den Almægtige trods - et tydeligt stik til Job. Hans ord er i en vis forstand sande, teologien er i orden, men hans anvendelse af dem på Job gør dem forkerte. Vi må vogte os for fromme forklaringer på andres lidelser.

HUSKEVERS: Ordsprogenes Bog 12:18.

510 Jobs Bog 16-17

Grædende vender jeg blikket mod Gud

Job har opgivet at få hjælp af sine venner, de er "elendige til at trøste". De kan sagtens teorisere, som de gør, fordi de ikke er i hans sko. Han vender sig bort fra dem til Gud og beskriver sine over-vældende trængsler. Hele tiden betragter han Gud som op-havsmand til dem, og som den, der kan befri ham, og det er dybest set sandt, idet Gud har tilladt Satan at plage ham. Selv om han næsten ikke kan tro på udfrielse undtagen ved døden, er det dog hans syn på Gud som den Almægtige, der er med til at holde ham oppe. Ind imellem er der næsten glimt af håb, som i 16:19. Det kan være en vis trøst, at Gud ser vore tårer, selv om trængselen trækker ud.

HUSKEVERS: Salme 56:9 flg.

511 Jobs Bog 18

Den uretfærdiges lys slukkes

Bildad er stødt. Han kan slet ikke sætte sig ind i Jobs kvaler, men føler, at han fejer sine venners ord til side på utilbørlig vis. Så giver han sig af med en lang opremsning af den uretfærdiges skæbne. Det er ikke opmuntrende for Job, da det har en uhyggelig lighed med hans egne forhold. Men det ligner også Salme 22 (og 88), der taler profetisk om Jesu lidelser. Han fik den uretfærdiges skæbne, fordi han trådte i synderens sted. Han blev forladt af Gud, mens han bar verdens synd bort i døden. Derfor behøver vi aldrig at opleve det frygtelige mørke borte fra livets lys, som er Jesus Kristus selv.

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 27:46.

512 Jobs Bog 19

Dog ved jeg, at min løser lever

Job vrider sig under sine venners fordømmelse og beder dem om barmhjertighed. Han holder fast ved, at han lider med urette. Guds hånd har rørt ham - det er svært nok, uden at de slår ham med dømmende ord. Der er en antydning af Jobs forrige herlighed og ære, og hvor langt ned han er kommet: forladt af sine nærmeste, endog af sine børn, og ignoreret af sine trælle og tjenere (9-20). Midt i fortvivlelsen kommer et glimt af håb til fremtiden (25). Job ser frem til en løser, som skal forsvare ham, når han efter døden skal stå for Gud. Hvor meget Job har forstået, ved vi ikke, men vi kan ikke undgå at tænke på Jesus Kristus, vor Forløser, som står inde for os hos Gud.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 2:1

513 Jobs Bog 20

De ugudeliges jubel er kortvarig

Så er det Sofars tur til at slå igen! Det er den samme gentagne påstand om den gudløses ulykke, han kommer med. Han maler den i al sin gru: den bratte forandring i hans tilstand, fra rigdom til fattigdom, fra sundhed til sygdom, fra styrke til svaghed. Det er lige netop, hvad der er sket med Job. Kalamiteterne viser, at Gud har afsløret den gudløses brøde; han har samlet sin formue på bekostning af andre på uretfærdig vis. Der var noget om, hvad Sofar sagde, men det passede bare ikke på Job. Fejlen var at dømme ham ud fra de prøvelser, der var kommet over ham. Visheden om, at de ugudeliges jubel var kort, var en trøst for dem, der led under deres undertrykkere, mens de endnu var ved magten.

HUSKEVERS: Salme 37:28-29.

514 Jobs Bog 21

På ulykkens dag skånes den onde

Nu presser Job argumentet helt ind i "fjendens lejr" så at sige. Langt fra at kunne give sine venner ret, at ulykker og trængsler er bevis på skyld, gør ham opmærksom på, hvor godt det går de gudløse! Selv om de ikke vil tjene den Almægtige, trives de; de bliver ikke ramt af alverdens katastrofer, som han er blevet det. Den uforståelige kendsgerning piner ham, og dog lader han ikke denne gåde drive ham bort fra Gud. I Salme 73 grubler Asaf over samme problem, at det går de ugudelige godt, og de plages ikke som andre (3-12). Han løser det kun ved tro, at i sidste instans går de under, mens han må holde fast ved Herren uanset, at han har det svært.

HUSKEVERS: Salme 73:25-26.

515 Jobs Bog 22

Beder du til ham, vil han høre dig

Ved sin Tredie tale bliver Elifaz virkelig ondskafuld. Hans dogme forbyder ham at godkende Jobs påstand, at han er uskyldig, og at det går de gudløse godt. Elifaz er nødt til at holde fast ved, at Jobs lidelser beviser hans skyld. Derfor anklager han ham konkret for ubarmhjertigt at nægte hjælp til de nødlidende, og for at leve, som om Gud ikke så det. Vi kan nok fryde os over de dejlige vers fra 21 og følgende, men i deres sammenhæng var de bitre slag mod Job; der var intet, han hellere ville end at være forliget med Gud og høre hans ord. Han havde levet retfærdigt og dog var han blevet ramt. At bede til Gud og *ikke* få svar, var netop Jobs problem. Troens prøve kan ikke forstås; der kræves just vedholdende tro for overhovedet at komme igennem.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 11:6.

516 Jobs bog 23-24

Prøver (Gud) mig, kommer jeg ud som guld

Job klynger sig til troen på, at den Almægtige Gud er retfærdig. Bare han kunne finde ham, er han sikker på, at han fik ret. Men han er ikke til at finde! Dog er der (10) glimt af håb om, at Gud ser ham, selv om han ikke mærker det, og at Job trods alt vil komme igennem prøven som "guld". Mens hans venner har fremført deres teorier om de gudfrygtiges lykke og de gudløses elendighed, ser Job de faktiske tilstande i øjnene, at der sker meget uretfærdigt på jorden, som Gud synes at lukke øjnene for (kap.24). Med al den undervisning vi har i Det nye Testamente burde lidelse ikke være så stort et problem for os, som det var for Job. Hvad han anede svagt, er klart forkyndt som troens prøve.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 1:6-7.

517 Jobs bog 25-26

Han ... hænger jorden op over det tomme (på intet gl.o.)

Bildad fortsætter på det teoretiske plan: et menneske kan ikke være retfærdig over for Gud. Job midt i ildens prøve har et iltert, ironisk svar. Er "ham" i vers 1-4 Gud, således at Job håner Bildads "forsvar" af den Almægtige; eller er det ham selv, den kraftesløse, der skulle kunne få gavn af et sådant svar? Han vender sig fra sin ven og uddyber sine tanker om Guds almagt og væld. Han er Skaberen, der har "ophængt" jorden på intet! Men den åbenbaring af ham i skaberværket er kun en svag lyd, som en "hvisken" af ham. Job er ikke bange for, at han er prisgivet en ond magt. Hans tanker om Gud er så store, at de udelukker, at hans skæbne er afhængig af andre end Gud selv.

HUSKEVERS: Åbenbaringen 4:11

518 Jobs bog 27

Det er den lod, Gud tildeler den uretfærdige

Job holder fast ved sin uskyld; han har en god samvittighed og ved, at de ulykker, der har ramt ham, skyldes ikke hans synd, lige meget hvad vennerne siger. Som modværg mod hans venners beskyldninger har han flere gange været inde på, at det tit går den gudløse godt. Men her udtrykker han sin tro på, at i sidste instans indhenter Guds straf dog den uretfærdige. Job var uskyldig i en vis forstand; men han, vor Herre Jesus Kristus, der var uskyldig i absolut forstand, tog den uretfærdiges plads og erfarede Guds straf. Han blev knust for vore synder (Esa. 53:5). Han fik den uretfærdiges lod fra Gud i vort sted, og i ham er vi skjult for Guds vrede.

HUSKEVERS: Romerbrevet 5:6,8.

519 Jobs bog 28

(Visdommen) kan ikke erhverves for det pure guld

Mennesker har fundet frem til skatte dybt nede i jorden, hvor de arbejder i mørke miner for at bringe dyrebare mineraler frem; men jordens kosteligste skatte kan ikke købe visdom. Den kan de aldrig finde frem til. Men Gud kender den. Hele skabningen vidner om hans visdom, bl.a. i naturlovene, som han har fastsat. Mennesker har ingen visdom borte fra Gud. Derfor er det deres visdom at søge Gud, at frygte ham, og at holde sig fra det onde. Det var Jobs overbevisning. Paulus omtaler Kristus som Guds visdom; gennem ham er den nye skabning blevet til virkelighed. Heller ikke her kan "det pure guld" købe noget som helst. Kristus er Guds gave.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 1:30.

520 Jobs bog 29

Da den Almægtige endnu var mig nær

Vennerne har opgivet at svare Job, og han fortsætter. Han tænker med vemod på sin svundne lykke og længes tilbage dertil. Da var han under Guds beskyttelse (hvor sandt! se 1:10), men det er han stadig, selv om han ikke mærker det, for Gud har sat grænsen for Satans virke (2:6). Dengang havde Job en høj stilling i samfundet; måske var han en konge, i hvert fald en leder med stor myndighed. Han havde brugt sin autoritet og sin velstand til at hjælpe dem, der var i nød. Det er Jobs vidnesbyrd om sig selv; men Gud bekræfter det, for hans vurdering af ham i disse velstandsdage er, at han var den mest retsindige, retskafne og gudfrygtige mand på hele jorden (1:8). Velstand og magt afslører en mand, men Job havde ikke misbrugt dem.

HUSKEVERS: Salme 73:26.

521 Jobs bog 30

Jeg ventede på lys, men der kom mørke

Fra at være agtet af de højeste i samfundet, er Job faldet til at være hånet af de udstødte! Hans værdighed er blæst bort som avner for vinden. Han har mistet alt, han har en væmmelig og smertefuld sygdom, og hans venner betragter hans elendighed som Guds straf over ham. Hans håb til fremtiden er blevet brudt, og hans forventninger knust. Det er ikke underligt, om han giver efter for lidt selvmedlidenhed. Vi kan gøre det for langt mindre. Men lad os i stedet bide på ham, som formår at være vort lys selv i mørke stunder.

HUSKEVERS: Mika 7:8-9.

522 Jobs bog 31

Gid Gud ville veje mig på retfærdigheds vægt

Her er Jobs endelige deklaration af sin egen retfærdighed. Hvis Gud bare ville veje ham på retfærdigheds vægt, er han sikker på, at han måtte erklære ham uskyldig. Det er sikkert sandt, at han har handlet, således som han beskriver det; at han ikke har undertrykt nogen eller misbrugt sin magt, men tværtimod ydet hjælp til de nødstedte. Måske grænser hans ord alligevel til selvretfærdighed. Han er så optaget af sig selv i sine uforståelige lidelser, at han har mistet Gud som centrum. Det er forståeligt, hvis Job havde det sådan. Det udgangspunkt, der giver størst mulighed for fred i hjertet i enhver situation, er dog altid Guds retfærdighed frem for vor egen.

HUSKEVERS: Romerbrevet 4:4-5

523 Jobs bog 32

Fordi Job ville gøre sig retfærdigere end Gud

Vi hører mere om Elihus familieforhold end om de andres (2). Denne unge mand dukker pludselig op i fortællingen. Han har åbenbart været der hele tiden, har hørt på vennernes anklager og Jobs forsvar, men p.g.a. sin ungdom har han ventet med at tage del i samtalen. Derfor er hans bidrag ikke et hastigt mod-svar, men velovervejet, selv om han bryder heftigt ud med det. Som tilskuer har han vurderet Jobs fejl som den, at han retfærdiggør sig selv frem for Gud; mens vennerne fordømmer ham uden virkelig at svare ham. Spændende at se, om Elihus svar er bedre! Men med Bibelen i hånden kan vi selv svare, at udgangspunktet i enhver sag må være, at Gud er retfærdig, hvor svært et problem det end måtte være at forstå.

HUSKEVERS: Romerbrevet 3:4

524 Jobs bog 33

Han fritog mig fra at gå i graven

Idet Elihu gentager Jobs ord, at han ingen skyld har, og at Gud har skabt fjendskabet mellem dem, prøver han at overbevise Job om, at det er forkert at tale sådan om Gud. Gud er større end mennesker, og mennesket må bøje sig, for det er umuligt at føre sag mod ham. Han taler til mennesker gennem syner og gennem sygdom for at advare mod syndens konsekvenser, fordi han ønsker, at de skal omvende sig og redde livet. Den, der gør det, priser Gud; hans vidnesbyrd er: "jeg syndede ... men Gud gengældte det ikke". Hvilken nåde, at vor Herre Jesus Kristus har betalt løsepengene (24) for os, så vi med langt større forståelse af forløsningen kan dele dette vidnesbyrd.

HUSKEVERS: Romerbrevet 6:23

525 Jobs bog 34

Den Almægtige handler aldrig uhæderligt

Job har uret, når han drager Guds retfærdighed i tvivl for at hævde sin egen. Elihu understreger, at Gud er retfærdig, han kan simpelt hen ikke være andet. Hele skabningen er underlagt ham og er til stadighed afhængig af hans livgivende ånd. Ingen har givet ham dette ansvar - det er hans som Skaber. Han ser alt, hvad der sker på jorden; intet er skjult for ham, og helt upartisk gengælder han mennesker, store som små, deres gerninger. Kun hvis de angrer, slipper de for straffen. Det er sandt, og dog har Elihu ikke berørt Jobs problem: det ser ikke ud til, at Gud altid handler således. Dog må Job lære at slippe sin "ret" og fokusere på Guds retfærdighed - men det gør han først, når Gud taler (42:4-6).

HUSKEVERS: Romerbrevet 9:14

526 Jobs bog 35

Hvad gør det ham, om du synder?

Job har beklaget sig over, at hans uskyld har været forgæves, idet han lider som en skyldig. Til dette svarer Elihu, at menneskers godhed eller synd påvirker ikke den Almægtige Gud i Himlen, men kun dem selv. Det er grund nok til at søge det gode. Elihu har ret i en vis forstand, men på den anden side ved vi, at Gud elsker os, og derfor er han ikke ligeglad med, hvordan vi er. Vor synd bedrøver ham, (som på Noas tid, hvor menneskers ondskab var blevet så stor, 1 Mos 6:5-6) lige som vi kan glæde ham, hvis vi adlyder ham. Nok er himlen højt over os (5), men Herren er nær!

HUSKEVERS: Salme 147:11

527 Jobs bog 36

Findes der en vejleder som ham?

Elihu har stor tillid til sin egen kundskab (4)! Han er også tilbøjelig til at følge vennernes tankegang, men lidt mere nuanceret. Han lægger vægt på, at Gud tugter mennesker gennem lidelse. Gør de sig hårde, går de til grunde, men ydmyger de sig, får de det godt igen. Job må passe på, at han ikke bliver bitter imod Gud eller tillægger ham uret, fordi han har det svært. Lad ham hellere tænke på Guds storhed. Måske er skyerne ved at samle sig på himlen, og det får Elihu til at bruge dette eksempel på Guds virke: "Han samler vanddråberne hos sig", og de siler ned som regn. Måtte vi aldrig blive så kloge på videnskabelige forklaringer om sådanne ting, at vi ikke kan se Guds finger bag det hele!

HUSKEVERS: Salme 25:8-9.

528 Jobs bog 37

Stands op og giv agt på alle Guds undere!

Elihu hører Gud i tordenvejret og ser hans magt i lynet. Skaberen er herre over vejret; han sender både regn og sne, kulde og varme. Fatter Job, hvordan Gud styrer alt dette? Hjælper han Gud dermed? Maner det ikke hellere til ydmyghed og gudsfrygt? Stormvejret nærmer sig, og Elihus spørgsmål til Job er som en famlende optakt, der baner vejen for Guds indgriben. Lad os ikke være for "kloge" med al vor meteorologiske viden, så vi mister synet for "Guds undere" i naturen og i vejret. Mennesker er meget små, når elementerne bryder løs! Det burde være med til at få os til at erkende menneskers ringhed og Guds almagt. Bibelen bruger ofte torden som et billede på Guds røst og lynet som et udtryk for hans sendebud.

HUSKEVERS: Salme 29:2-5

529 Jobs bog 38:1-38

Har du nogen sinde beordret morgenen frem?

Endelig sker det, Job har længtes efter: Gud bryder ind i samtalen! Men ikke for at forklare sin handlemåde over for Job. Tværtimod kommer han med en række spørgsmål, nærmest ironiske spørgsmål, angående naturen. Mon Job kan gøre dette eller hint? Han var vel til stede, da jorden blev skabt? Er det ham, der styrer naturens kræfter, sørger for, at en ny dag bryder frem? Alle disse spørgsmål må få Job til at føle, hvor lille han er, ja, at han intet er i forhold til Gud. Problemer angående Guds handlinger må fordampe i lyset af Gud som Skaber. Hvem kan sætte spørgsmålstejn ved, hvad den Almægtige gør? Mennesker har ingen ret til at kræve en forklaring. I lyset af Guds almagt må spørgsmål forvandles til tilbedelse

HUSKEVERS: Romerbrevet 9:20.

530 Jobs bog 38:39 - 40:5

Den, som går i rette med Gud, må give svar

Skaberen fortsætter sine spørgsmål til Job angående dyrelivet. Hvor meget ved Job om alle disse dyrs leve-måde, og et endnu mere nærgående spørgsmål: har han magt over dem, så han kan få dem til at lystre sig? Job har hele tiden troet, at blot han fik foretræde for Gud skulle han nok tale for sig. Men det går helt anderledes. Når Gud åbenbarer sig for ham som den Almægtige Skaber, bliver han klar over sin egen ringhed og har intet at sige. Han har ikke mere noget, han kalder for "sin ret" over for Gud. Han er blot overvældet af Guds storhed og forstår, at han er for ringe til at kræve nogen som helst forklaring fra ham.

HUSKEVERS: Esajas 14:27.

531 Jobs bog 40:6-24

Skal du dømmе mig skyldig, så du selv kan få ret?

Guds spørgsmål viser Job, hvor latterligt hans ønske om at "få ret" er. Hvordan kan han vove at dømmе den Almægtige Gud for at fremhæve sin egen ret! Vi ved noget om baggrunden for Jobs prøvelser, som Job slet ikke ved, og derfor ville hans bedømmelse være forkert; og det er mildest talt upassende for et lille menneske at afkræve den Almægtige forklaring på hans handlinger. Vi må huske, at vi har meget mangelfuldt kendskab til den usynlige verden, når vi fristes til at vurdere, hvad Gud gør - eller ikke gør! Gud understreger først Jobs afmagt ved at udfordre ham til at gribe ind og sætte de stolte og gudløse på plads; dernæst ved at beskriver Behemot (flodhesten er en af flere mulige identifikationer), et eksempel på en af Guds skabninger.

HUSKEVERS: Åbenbaringen 15:4

532 Jobs bog 40:25 - 41:26

Ville den slutte pagt med dig?

Gud beskriver udførligt Livjatan (krokodillen?), hvis styrke mennesket slet ikke kan hamle op med. Dette skrækindjagende dyr er blot én af Guds skabninger. Gud bruger den for at tilvejebringe en svag fornemmelse af, hvad Skaberens magt må være i modsætning til et lille menneske, som blot er en del af skabelsen. Men Gud fremhæver ikke sin almagt i nogen ond hensigt; han ønsker ikke at skade noget eller nogen, han har skabt. Han elsker sin skabning og ved, at menneskets - også Jobs - vej til fred er dybest set bevidst afhængighed af deres Skaber og ikke i fordømmelse af ham eller oprør imod ham. Kun der finder de den tilfredsstillelse, de længes efter, harmoni i tilværelsen og sand lykke.

HUSKEVERS: Salme 118:18.

533 Jobs bog 42

Men nu har jeg set dig med egne øjne

Ved Guds åbenbaring om sig selv har Job mistet enhver lyst til at afkræve ham en forklaring på sine lidelser. Han angrer sine heftige ord og ydmyger sig for Gud uden at vide, om han vil blive udfriet af sine trængsler eller ej. Men over for Jobs venner giver Gud Job ret (7-8). Det har været et chok for dem, men de er også villige til at ydmyge sig, og Gud hører Jobs forbøn for dem. Hvordan mon Job har følt det, da de kom med deres brændoffer og bad ham om hjælp! Mon ikke Guds nærværelse, det, at han har "set" Gud (5), er så virkelig, at han er befriet fra bitterhed mod dem. Jo mere virkelig Gud er for os, des mindre kan bitterhed mod nogen tage magten over os.

HUSKEVERS: Salme 73:26.